

Een spoor van dood en verderf

Miranda Vos-Damen

Een spoor van dood en verderf

Een spoor van dood en verderf

Copyright © 2021 Miranda Vos-Damen

Auteur: Miranda Vos-Damen

Druk: Pumbo.nl

Omslagontwerp: Stefan Vos

Vormgeving binnenwerk: Miranda Vos-Damen

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

November

Hoofdstuk 1

Amanda

Mijn lichaam trilt. Ik hap naar adem. Vele zweetdruppels rollen langs mijn gezicht. De beelden...

De nachtmerrie zorgt opnieuw voor gruwelijke beelden. Ik zie een mes en heel veel bloed. Ik zie losliggende vingers. Ze bewegen en zweven door het beeld van de nachtmerrie heen. Ik wil rennen, maar sta aan de grond genageld. Ik voel angst en hartkloppingen. Een wazig beeld van een man. Ik wil gillen en wijzen dat hij daar staat. Maar ik heb geen vingers om te wijzen. Ik gil...

Badend in het zweet word ik wakker. Hij was er weer, die akelige man. De man waarvan ik zijn gezicht niet goed kon zien. Druppels zweet voel ik van mijn voorhoofd lopen. Ik schrik opnieuw en kijk naar mijn handen. Mijn vingers zitten er gelukkig nog allemaal aan. Mijn vingers trillen en opnieuw gaat mijn hart sneller kloppen. Ik heb het zo warm, zo benauwd dat ik de deken een stukje teruggooi, het is een angstig gevoel. Liever had ik de

deken helemaal over me heen geslagen. Had ik me willen verschuilen, willen verstoppen onder het deken. Voor altijd de veiligheid willen voelen, maar dan stik ik.

Dat stikkende gevoel zal ik altijd houden, zowel onder als boven de deken. Wat heeft hij ons aangedaan?

Dagelijks flitsen de beelden keer op keer door mijn hoofd. Als ik wakker ben, als ik slaap. Het is ons aangedaan en we zullen het vreselijke gevoel de rest van ons leven bij ons dragen.

Mitchell

“Ssst stil maar,” zeg ik zacht wanneer ik merk dat ze last heeft van een gruwelijke nachtmerrie, “bij mij ben je veilig.” Ze draait zich naar me om en kijkt me angstig aan, “jij bent niet veilig,” zegt ze, “en dat verontrust me.”

Ik weet dat ze zich zorgen maakt.

“Ik wil je niet ook kwijt raken,” zegt ze verdrietig.” Ik sla een arm om haar heen. Ik begrijp haar bezorgdheid. Er zijn nu al te veel mensen vermist. Ik dacht dat we hier mooi en rustig zouden wonen. Hier in dit prachtige bosgebied. Op de plek waar vroeger een vervallen huis stond. Daar waar we elkaar keer op keer in het geheim ontmoette. We toverde het huis om in een prachtig huis. Al ons geld staken we erin en we lieten het verbouwen

zodat het helemaal naar onze zin zou worden. Het huis voldoet aan al onze wensen. Het is de bedoeling dat we hier ons leven opbouwen, dat we hier gelukkig zijn, maar we wisten niet dat dit anders uit zou gaan pakken.

Dat er waarschijnlijk een gestoorde man rondloopt. Ontsnapt of gevlucht. Dat hij al ver voor ons hier zijn leven op heeft gebouwd, diep in het bos, in een oude bos hut. We hebben hier te maken met een racistische seriemoordenaar...

En ja... ook ik ben bang.

Paar maanden eerder

April

